

Marcus Wang

MEZI MUŽEM A ŽENAMI

Marcus Wang

MEZI MUŽEM A ŽENAMI

Upozornění:

Některé pasáže této knihy nejsou vhodné pro mládež.
Postavy, jejich jména a děj příběhů jsou smyšlené.
Jakákoli podobnost se skutečností je náhodná.

Děkuji všem, kteří napomohli vydání této knihy.

Věnováno ženám.

Marcus Wang

Copyright © Marcus Wang, www.marcuswang.cz, 2012

Editor © Josef Pepson Snětivý, www.pepson.cz, 2012

Photograph © Majo Jurčík, www.majojurcik.com, 2012

Model © Jitka Brendlová, www.jitkabrendlova.com, 2012

Cover & layout © Marcus Wang, Alena Laňková, 2012

© Nakladatelství ČAS, 2012

ISBN 978-80-87470-93-0

PROLOG

Tento příběh není satirickou kritikou ani výčtem hořkostí proti ženskému pohlaví, ale právě naopak. Vyjadřuje lásku a vášň mužů k ženám, bez nichž by náš život postrádal smysl.

Jsem Billy. Všichni kámoši mi tak odjakživa říkají. Tradice ze školních lavic, z období, kdy se nejsilněji formuje charakter člověka. Tehdy frčely tuzexové džíny. Já si sehnal bony a vystál frontu na model s cedulkou *Billy the Kid* nad zadní kapsou. Nejdřív mi kovbojská přezdívka připadala hloupá, ale zvykl jsem si. Pořád lepší, než se jmenovat *kůzle*. A s přibývajícími léty rozhodně nevádí nosit klukovské jméno. Tolik o mně v kostce na úvod.

V hlavních rolích mých příběhů vystupují ŽENY různého věku, vzhledu (obličeje), tvaru (těla), povah (duše) i národností (barvy pleti a mentality). Mohou být krásné, štíhlé, milující, ale i odporné, tlusté a plné záště. Mladé i stárnoucí, kterým se postupem neúprosných let šťavnatá broskvička mění ve svraštělou seschlou. (U mužů tato proměna probíhá taktéž. Pulsující kmen se scvrkává v odumírajícího měkkýše.)

Vyprávím rozmanité příhody ahasvera lásky na dlouhé cestě hledání spřízněné bytosti, se kterou toužím prožít společný život. Představte si mne jako tygra-lovce, který se svobodně křížem krážem proplétá pulzující džunglí a vyhlíží svou kořist. Správně tuší, že až nadejde čas, ztupí drápy a dobrovolně zvolí život v zajetí. Dravec na sebe v tomto románu bere podobu štíhlého modrookého blon-

ďáka. Z introvertního a nepolíbeného studentíka-samo-táře, který se ztrácí v rozporném světě žen a nechápe jej, se po malých krůčcích poznávání zákonitostí ženské duše stává zralý muž.

Dále se v textu s nutnou pravidelností objevuje Artur, můj kamarád ze studií. Vysoký, krátce střižený tmavovlasý drsňák s širokými rameny a nateklými bicepsy. Charisma-tický typ, něco jako Freddie Mercury bez kníru, ale zpívat ho neuslyšíte. Ženy si získává sebevědomým vystupová-ním a arogancí projevu. Jeho vášní jsou síťované punčochy a vysoké podpatky.

Co nás spojuje? Milujeme ženy. To VY jste hlavními hr-dinkami následujících příběhů o sladkém i trnitém hledá-ní.

Nedomnívám se, že by následující stránky mohly být klasifikovány jako červená knihovna, i když se jedná o vá-šeň, zkušenosti a pocity mužů při setkáních s ženami. Po-kud existuje knihovna modrá, zařazení je správné. Modrá je o lásce z pohledu muže. Je přímá a divoká, s rychlým nástupem a bez pálení mostů. Ty buď drží, nebo spadnou samy.

Dovedu si představit, že některým čtenářkám (moder-ní *female readers*) vyzní mnohé pasáže banálně, ba místy i vulgárně. Nebudou fascinovány opakováním otřelého kli-še mužského přístupu k slabšímu pohlaví. Ano, nenajdete tu nic komplikovaného. Veškeré konání je motivováno zá-kladními instinkty, které není třeba jmenovat.

Nechť mi moralizující příslušnice feministického hnutí prominou naturální drsnost popisované reality a neúpros-ný (dle nich zvrhle nechutný) mužský pohled na svět, který

je jednoznačně geneticky naprogramován. Toť pádná výmluva na naši obranu.

Při spatření obrazu ženy se náš mozek zatemňuje a myšlení nekontrolovatelně klesá níže. Nedivte se tedy, že budu vykreslovat barvu očí, linie prsů, velikost zadků, délku vlasů a minisukní... Neříkejte prosím, že opakované líčení tělesných tvarů nudí, když právě vy svému vzhledu od malíčku u nohy až k účesu věnujete obrovskou péči.

Moderně smýšlející, hrdě samostatné ženy mohou některé story přivést až k zuřivému nepochopení a pocitu nepravděpodobnosti. Očekávám, že se mezi nimi najde přinejmenším jediná, která sepíše vysvětlující pojednání, proč se, ovlivněny propagandou z masmedií, mnohdy přestávají chovat a oblékat dle své vtělené přirozenosti. Proč nesmyslnou soutěživostí s muži ztrácejí svoji ženskost pro pomíjivou faleš vítězství rovnoprávnosti.

Všechny ostatní a muži do jednoho, doufám, následující řádky pochopí.

01 KATEGORIE PÁTÁ

Než začnu souvisle popisovat jednotlivé epizody hledání *true love*, chtěl bych uvést příhodu, která, přestože vytržená z kontextu, odráží nastavení současného folklóru moderní doby.

Slibuji, že nic *horšího* čtenáře v celé knize již nezaskočí.

Když mi kdysi táta vyprávěl o čtyřech kategoriích žen, věřil jsem mu. Ale teď už vím, že se mi o jedné skupině ostýchal zmínit.

Bylo mi pětatřicet a v zoufalé touze po lásce s velkým L jsem podal inzerát: *Hledám prima holku pro volný čas*. Raději zpočátku nic závazného. Žádné přitloustlé zoufalky, chytající poslední vítr. Odpověděla mi krásná slečna s fotkou, štíhlá, dlouhé hnědé vlasy, ohromné oči a dvoucentimetrové řasy. Jedině jemný knírek coby znak vášně kalil dokonalost její krásy. Studentka *ekonomie*, která potřebuje finanční výpomoc. OK, proč ne, každá nová zkušenost je k nezaplacení.

Sešli jsme se začerstva po ránu v zastrčené kavárně šo-pinkmolu. Byla příjemná, rozumná a víc než zdravě sebe-vědomá.

„Je mi devatenáct. Žila jsem tři roky s přítelem v Itálii, ale nepovedlo se,“ zahájila stručným, leč informativním životopisem a cílevědomě upřesnila další vývoj: „Nehledám žádný vztah, chci si odpočinout a soustředit se na školu. Ale o té se teď bavit nebudeme.“

Dobrá, souhlasil jsem a v duchu hodnotil situaci. Nemusím s holkou probírat protivná témata, proto jsme se

nesešli. Celkem se to hodí, také nechci vztah na celý život s devatenáctkou. Je nevyzrálá, zamiluju se do ní, pustí mě k vodě a já si hodím mašli. To prrrr! Líbí se mi, je sexy a zdá se být na úrovni. Rozhodně nevypadá jako nudná blbka.

Se zadostiučiněním jsem sledoval, jak mi po ní chlapi vedle od stolu hladově pokukují, a moje ego jávalo. Hodina utekla jako deset minut a musel jsem do práce. Na rozloučenou široce roztáhla oči, lípla mi pěknou hubičku a něžně pohladila po ruce. Ano, ano, náš vztah se rozvíjel dobře.

Příští rande se konalo už za dva dny večer. Půjčil jsem si kamarádovo luxusní auto a vyzvedl ji před domem. Zklamala mě, přišla v plandavých džínách. To nesnáším, ženské mají chodit povinně na rande v sukni. Je chmurné nevidět tvar jejich nohou a svízelné dostávat se do kalhot. Zkuste v šeru domovního výklenku nebo vzadu v autě stahovat holce nařvané gatě přes zadek a stehna. U chlapa se chumel u kotníků snese, ale jak má chudák ženská roztáhnout nohy? Než se vymotá z hadrů a odkopne střevíčky, mladý milenec téměř vystříkne a starší kus aby se průběžně honil, jinak povadne. To ani nechci rozebírat, že ženská noha bez boty rázem ztratí vzrušivou eleganci a beztvaré lýtko leckdy připomene vesnickou děvečku z románu Boženy Němcové.

Nasedla, naklonila se ke mně s polibkem na rty a uznale zhodnotila interiér vozu:

„Hezká kára.“ Tentokrát místo mě zálibně pohladila leštěné dřevo palubky. Bože, ať schová ty akrylátový drápy, poškrábe japonskou polituru! Dej tu pracku pryč, modlím se.

Moje blábolení o kávičce a vínku okamžitě típla:

„Hele, frajere, jestli máš nějaký kvartýr, jak ses minule vytahoval, můžeme se tam hned podívat, ne?“

Na akci v interiéru jsem byl pro všechny případy připraven, ale tímhle přístupem mě zaskočila. Tahat ženskou do pelechu je základní role chlapa. Dostala mě do pozice tupého řidiče, trubce, který bude bez dlouhých fórů sypat prachy a pak možná za přiměřenou odměnu dostane to důležité. Žádná romantika se nekonala. Jak jsme se blížili ke garsonce půjčené od kamaráda, nejistě jsem navrhnul zahřívací drink v pizzérce pod záminkou, že „doma“ není co pít. Což byla pravda. Nahoře nás čekal studený byt s molitanem na rozkládače a prázdnou lednici. Provozní šmajchlkabinet. Blahosklonně svolila a rozvalená v kožené sedačce s vyhříváním vychutnávala neslyšnou jízdu limuzíny.

„Máš řidičák?“ pokusil jsem se zamanévrovat do neutrálu.

„Ne, ale chci ho mít. Koupíš mi auto?“ Zvolání naivní naděje. „Stačí něco menšího, babskýho, abych to zaparkovala. Do autoškoly chodit nebudu, už jsem řídila na venkově. Za desítku dostaneš rovnou papíry, dělá to každý...“

Bral jsem to jako vtípek a adolescentní blábol. Téměř roztomile hloupoučké, ale v českých poměrech takováto „službička“ není ani přestupek. Proti dobrým mravům určitě ne. Stačí znát lidi na správných místech, a když nejsou prachy, sbalit někoho, kdo to rád zacvakne.

„Chtěla bych liposukci na stehna a umělý prsa, aspoň čtyřky, potřebuju vypadat, víš?“ šokovala mě nad sklenkou ryzlinku. Pravda, prsa jí zrovna výstřih nerozrážela, ale malé kozičky mají též své neodolatelné kouzlo. Káča bláznivá. Místo umělejších ňader by jí víc slušelo pár facek a sto kiláků na běžícím páse. Tahle kůra zpevní rozevláté plandy.

„Až moje kozy za chvílku uvidíš, uznáš sám. Jsou slabý. Jo, a taky mám kérky a piercingy... všude.“

Snažil jsem se neztrácet rovnováhu a chytil ji přes stůl za předloktí, které hyzdilo rozplizlé tetování. Žádná výstavní krása. Maso překvapivě měkkí, než bych na *školačku* čekal. Ale představa piercingů *všude* mě vzrušovala.

„Máš překrásný vlasy,“ zachraňoval jsem sám sebe a polaskal její tmavou hřívu, končící až u pasu.

„Hmm, jsou levý, nalepený, a stály třicítku... Mívala jsem svoje, ale bejvalej se na mě v žárlivosti nachystal, chytil mě pod krkem, ohnul přes židli a surově ostríhal. Řvaní nepomohlo. Kdybych se bránila a hrábla mu mezi nohy, roztrískal by mi hubu. Tak proto. Měla jsem je fakt krásný,“ posteskla si a bez slzy v oku pohladila přičesek.

Při konverzaci se mi zobrazoval její hladce vyholený rozkrok (doufejme!), který jsem si vyfabuloval na základě poslané fotky v prádle, na níž samozřejmě vidět nebyl. Mohl být, ale lstivě nebyl. Příliš odvážné foto by nás vrhlo střemhlav do naturální monetizace.

Dopili jsme a vyjeli výtahem nahoru do osmého patra. Místo aby na mě skočila hned v předsíni a předvedla mi svou profi vášeň, které jsem se podle předešlých keců poněkud obával, způsobně si sedla na kraj pohovky a po chvílce mi oznámila, že viděla fajn GUCCI hodinky. Za sedmapůllitru. A že jsem ten, kdo jí je koupí. Zkoprněl jsem.

„Co je? Je to jen za sedmičku, tak nebuď škrt. Líbí se mi, rozumíš? Kabelku probereme jindy...“

Chabě jsem namítl, že v Německu by ty věci vyšly levněji. Koupil bych je příští týden ve Frankfurtu na letišti. Nebo bych simuloval snahu. Pohrdavý pohled, šetřilky zřejmě ve své blízkosti bytostně nesnáší.

Ačkoli sedm litrů je dost, možná bych přece investoval. V téhle chvíli určitě, prsa byla na dosah a v poklopci mi začínalo vrnět. Nejradši bych se na ni přismažil a vlnil se.

„Hele, zlatí,“ pokusil jsem se odklonit nepříjemné téma, „jak jsi to na našem prvním rande myslela, že jsi měla jenom jednoho kluka? Toho Itala. Hádal bych ti víc.“

„To mi nevěří ani nejlepší kámoška. Bude to tím, že já *mrdám* hlavně holky... Ty ale nebudeš žárlit, že ne? Mýmu bejvalýmu to vadilo. Pořád se litoval, že jen on, jedinej na světě, mě musí hlídat dvojnásob, před ženskejma i před chlapama. Chudáček hloupej.“

„Nee, vůbec ne, já nežárlím,“ pípнул jsem hrdinně, třebaže se mi žaludek zrádně převracel. Navíc nebylo jasné, co myslela přesně tím „s holkama“. Jak to asi dělají? To bych chtěl vidět naživo.

„Chodím někdy do gay barů, je tam zábava,“ pokračovala, „AMORCITO znáš? Nad ránem tam zabrousí i normální kluci na poslední sběr. Holky s nima jdou bez řečí šukat pro zábavu a doufají, že jsou gayové a nebudou se lepit a otravovat esemeskama, že chtěj zase...“

Bylo mi vážně šoufl. To z toho kyselého vína na lačno.

„Taky mám ráda kokain, sežeň něco na příště, nesnáším nudu. Ale kvalitu! Nesjedu se ledajakou sračkou!“

Na můj názor nebo jiné potřeby se moc neptala. Asi předpokládala, že když hodí do placu roztažené nohy, splním jí bez odkladu každé přání.

„A nechceš mi tenhle kvartýr přenechat? Vzala bych si sem na bydlení nějakýho kluka nebo holku, a až by nebyli doma, přijel bys mě přefíknout. To by mě rajcovalo!“

Její slova ke mně doléhala zastřeně. Obranný mechanismus mi přivíral ušní bubínky. Tohle přece slyšet nechci!

Svět nestojí jen na píchání za prachy. Ani pro muže ne! I my chceme iluzi lásky. I *monkey business* si zaslouží více elegance. Uznávám, že vidina financí a dobrého zabezpečení působí obecně na ženy jako stimulátor a urychlovač rozhodnutí „s tím ne a tomu ano“. Ženské afrodisiakum bylo vynalezeno o tisíciletí dříve než Viagra.

Uši zavřené, ale moje tělo odmítalo resetovat spuštěný mechanismus přirozeného vývoje událostí. Vystřelený šíp mého snažení minul cíl. Na jemné dotyky nereagovala. Líbat ani svlékat se nechtěla. Motivace i perspektiva se žalostně propadaly k nule. Chlape, vstávej, musíš zabojoval, projelo mi hlavou.

„Tak ukaž aspoň ty kozy,“ navrhl jsem troufale v naději posunu vpřed, „slíbilas to!“

„To určitě! Ještě jsi nekoupil hodinky, a už bys vejral na moje cecky,“ zchladila mě nekompromisně a vzdorné tmavé chloupky nad jejím horním rtem se bojovně naježily.

Konec. Naložil jsem ji, odvezl k domovu a už jsme se nikdy neviděli. Fak', že ne.

Za dva dny dorazila SMS:

„Je mi tak smutno kocourku, proč nepíšeš? Jsi sympáťák, padnuls' mi do oka. Kdy půjdeme nakupovat?“

Hroší kůže splachovací. Fak' nepůjdeme! Hledám dál. Cítím obvyklou marnost na duši a tlak v kalhotách.